

ních poměrů, týkajících se kostelního břemene stavebního a rozvrhu jeho nákladu, kteráž provedena jest právem veřejným, takže zejména vydobývání příspěvků konkurenčních děje se politickou exekucí. Leč s tímto míněním nelze souhlasiti. Předpisy veřejného práva dotýkají se pouze otázky, jakým poměrem mají nésti stavební břemena kostelní zúčastnění, totiž patronát, přifaření občané, s p., nikoli však poměru zhotovitele stavebního díla. Smlouva, kterou žalobce uzavřel, jest nepochybně soukromoprávní smlouvou o dílo, a nemůže na tomto soukromoprávním rázu nic změnití ta okolnost, že druhou smluvní stranou jest nějaký orgán veřejný. Předpisy veřejného práva neobsahují ničeho o smluvních závazcích stavitele a veřejného orgánu, jenž smlouvu s ním uzavírá, tento poměr upraven jest jedině smlouvou, byť i smlouva ta uzavřena byla na podkladě ofertním a sepisem protokolu mezi účastníky. Touto listinou, smlouvou, a nikoli předpisy veřejnoprávními určen jest rozsah a způsob díla i odměna za ně. Veřejnoprávní předpisy neupravují otázky, kdo má staviteli za stavbu kostelní platiti, nýbrž jedině, jakým způsobem má býti náklad rozvržen na účastníky, povinné udržovati kostel.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení hoví zjištěnému ději a zákonu, a důvody, k němu příčinné, nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu. Žalobce opírá nárok na zaplacení 8042 Kč 03 h nejen o to, že mu správa velkostatku K., náležejícího žalovanému, smlouvou zadala práce, o které jde, — nýbrž i o další úmluvu, kterou, jak tvrdí, učinil se zástupcem žalovaného, ředitelem H-em, tak že při zadávání prací vůči tomuto prohlásil, že bude celý upravený peníz požadovati od velkostatku a nevyčká, až přifařená obec složí případný svůj příspěvek, jež si velkostatek musí sám s obcí vyřídití, — a že ředitel H., nic nenamítaje, vzal to na vědomí (§ 863 obč. zák.); — a konečně též o pozdější uznání platební povinnosti se strany správy velkostatku. Právní poměr, z něhož žalobce takto odvozuje svůj nárok, jest dle jeho přednesu poměrem ryze soukromoprávním.

Čís. 2108.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu, jenž sám od sebe odmítl žalobu pro nepřislusnost a uložil mu, by jednal o žalobě, jest dovolací rekurs nepřipustným, třebaže rekursní soud vyhradil pravomoc.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1431/22.)

Obchodní soud v Praze odmítl sám od sebe žalobu dle § 41, 43 j. n., pokládaje za to, že jde o věc, o které dle § 41 zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. přísluší rozhodovati výlučně soudu živnostenskému. Rekursní soud, uznáv, že ustanovení tohoto zákona nemá jí zde místa a proto příslusnost živnostenského soudu není opodstatněna, zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, nehledě k odmítacímu důvodu a vyčkaje pravomoci, jednal o žalobě po zákonu. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Jednání, nařízené rekursním soudem prvému soudu může záležeti jen v tom, že prvý soud ustanoví o žalobč první rok (§§ 230, 239 c. ř. s.). Rozhodnutí okresního soudu zahrnuje tudíž v sobě usnesení, že má býti položen rok. Položení roku nelze však napadati zvláštním prostředkem opravným (§ 130 odstavec druhý c. ř. s.), dovolací rekurs jest nepřipustným a byl dle § 526 odstavec druhý c. ř. s. zavržen. Okolnosti, jež zalovaná uvádí v dovolacím rekursu, by dolíčila, že příslušným jest nikoliv obchodní soud v Praze, nýbrž krajský soud v Uherském Hradišti, po případě okresní soud v Napajedlích, lze uplatniti jen při prvním roku námitkou místní neb i věcné nepřislušnosti dovolaného soudu. Nemá právního významu, že rekursní soud nařídil soudu své stolice, by vyčkal právní moc zrušujícího usnesení, neboť výhrada ta jest nezákonná. Nebylť rekursní soud oprávněn, měniti ustanovení zákona a připouštěti opravný prostředek tam, kde ho zákon vylučuje.

Čís. 2109.

Ve věcech záboru zastupován je stát vůči třetím osobám, soudům a úřadům Státním pozemkovým úřadem, nikoli finanční prokuraturou.

Právní povaha poznámky záboru.

V otázkách, jež nejsou upraveny zákony o pozemkové reformě dlužno na poznámku záboru použítí obdobných ustanovení knihovního zákona o knihovních poznámkách § 20 knih. zák. (na př. § 52 knih. zák.).

Nelze povolití výmaz poznámky záboru na základě nálezu nejvyššího správního soudu, jímž bylo rozhodnutí Státního pozemkového úřadu zrušeno pro neúplnost řízení.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1432/22.)

Vlastník zabraného majetku, na němž byl zábor knihovně poznamenán, domáhal se výmazu poznámky záboru, přiloživ k žádosti rozhodnutí nejvyššího správního soudu, jímž byl zábor zrušen pro neúplnost řízení. Knihovní soud výmaz poznámky záboru povolil, rekursní soud žádost zamítl. **D ů v o d y :** Knihovní poznámka záboru byla povolena na žádost Státního pozemkového úřadu dle § 16 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. Knihovní soud není oprávněn zkoumati, zda se zábor stal po zákonu platně (§§ 10, 14 a 15 cit. zák.). Výmaz řečené poznámky může dle toho povolen býti zase jen na žádost Státního pozemkového úřadu neb alespoň s jeho svolením (§ 76 knih. zák.). Takové svolení rozsudkem nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 8. března 1922 prokázáno není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Co se týče především námitky, že Státní pozemkový úřad nebyl oprávněn ku stížnosti, nýbrž prý jen finanční prokuratura jménem státu, odkazuje se na předpis § 4 zák. o Státním pozemkovém úřadu, dle něhož Státní pozemkový úřad zastupuje stát co do všech práv a závazků,